

EDVARD GRIEG'S

Tredie Abonnements-Konsert

Lørdag den 11te Marts 1871.

1. **Ivar Hallström**, „blommornas undran“. Idyll for Soli, Kor og Pianoforte (1ste Gang). Piano: Hr. **Martin Ursin**.
- 2a. **Henselt**, Romance og Etude. „Si oiseau j'étais.“
- b. **Weber**, „Opfordring til Dands“, bearbejdet af Henselt for Piano Solo, foredr. af Frøken **Elise Dahl**.
- 3a. **G. Tischendorf**, Maisang (1ste Gang).
- b. **O. Winter-Hjelm**, „Maalet“ (1ste Gang).
- c. **Edv. Grieg**, Norsk Sjømandssang (1ste Gang), for Herrekor, foredrages af Studentersangforeningen, under Ledelse af **Joh. D. Behrens**.
- 4a. **Liszt**, Transcription over Wagners „O du mein holder Abendstern.“
- b. **Rubinstein**, „Rousskaia et Trèpak“ (russisk Folke-dands) for Piano, foredrages af Frøken **Dahl**.
5. **Mozart**, Vespersang for stort Kor og Orkester.

"Blommornas undran".

(O. . . . Fr.)

Soli: Mairosen.
Pintseliljen.
En Käringtand.
Papilio (en Sommerfugl).
Rosalie, } de Elskende.
Astolf, }
Fortællende Baryton.

Kor af Blomsteraander, Forglemmigej, Penséer, etc.

I.

Introduction.

Almindeligt Kor.

Morgonsol bland träden lyser
vänligt öfver dalens äng;
der i daggens perlskrud myser
blomman på sin gröna säng.

Vårens glada barn i lunden
qvitra högt om kärleks lust;
fjäriln kysser rosenmunden,
suger ur dess kalk sin must.

Mystiskt porlar friska källan
ur sin dunkelgröna sal;
och ur hagen landtligt skällan
klingar mellan björk och al.

Allt i barnslig frid tycks drömma,
oskuld vaktar dalen än;
ack! hvi skall till qual dig dömma
menskan, fridsförstöraren!

II.

c) **Recitativ.**

Från gröna kullens topp i språng
till ljufva kärleksmötet Astolf ilar;
han hör ej fågelns sång —
förtrampar blommans prakt. —
Der kommer ifrån motsatt trakt

Rosalie, skön som vårens himmel.
Hon flytt från stora världens hvimmel;
hur hon den finner kall och trång
mot Astolfs famn.

Solo og Kor.

O kärleks makt!

III.

Kor af Blomsteraander.

(Blomsterne titte nysgjerrige og undrende op fra det beduggede Grønsvær.)

Men se då!

Vi främmande fåt!

Hvad har dem formåt —
att gästa vår ensliga dal?

Papilio.

Blott kärlekens qual!

Majrosen.

Hitåt, Papilio, hitåt!

Är det ömma paret

förälskadt riktigt?

fort med svaret!

Pintseliljen.

Väna sommerfågel; jag besvär dig,
säg mig, hvilka äro de?
Om du vill det, är jag färdig,
att den högsta lön dig ge.

Papilio.

Så—å, vi få vel se!

Majrosen.

Nei! om åt mig du först vill säga
allt hvad du sett — din lilla skalk —
Så skall idag du ensam åga
hvar perla i min friska kalk.

Papilio

(efterabende).

— hvar perla i din friska kalk.

En Kåringtånd.

Åt gummarna sqallra snållt
hvad du får höra.

Papilio.

jag vågar ej;
jag r des at dem störa.

Kor

(af Blomsteraander).

 h jo!  h jo! för min skull
Fors k end !

Papilio

(listigt.)

N  väl, f r gå!
jag på förslaget vill gå in;
(afsides)
men blott för min skull — ej för din.
(flyver bort till de Elskende og
omflagrer dem).

Rosalia.

Hur skön min lyckas sol g r opp!

Astolf.

Mit hjertas brud!

Begge.

O ljufva hopp, som lifvas vid
din stämmas ljud!

Papilio

(vemodig).

Hur s lla båda! Ack! de äro trogna —
ack! när skall mit  de f r den fr j-
den mogna?

(vender tilbage til Blomsterne).

Kor

(af Blomsteraander).

Hvad s g du?
hvad kunde form 
de främmande två
att g sta vår ensliga dal?

Majrosen.

M nn' kärlekens qual?

Kor.

M nn kärlekens qual?

Papilio.

Jag ler åt edra frågor utan tal,
farväl! —

Majrosen.

Ack dr j hos Rosa kvar en stund —

Papilio.

N  v ll, så h r, du k ra sj l!
han kyste hennes rosenmund.

Majrosen og Kor.

Hur underbart!

Pintseliljen.

Papilio! hur? ditt ord f rstogs af vin-
den —

Papilio

(listigt).

Jag sad': han smekte liljevita kin-
den —

Pintseliljen og Kor.

Hur underbart!

En K ringt nd.

Oss glömmer man kan tänka rent af
bort
för det vi äro af mer blygsom sort.
Man borde tacka —

Majrosen.

Tig lede packa,
och lägg upp  ditt onda sinne band.

Papilio.

Nej må den stackars fjollan fritt få
snacka —
hon f r sin tunga aldrig hade tand.

Majrosen, Pintselliljen og Kor.

Ha, ha, ha, ha, det var rät bra!
Ja, det var bra, ja ganska bra!

Papilio.

Farväl, farväl, farväl!

Trio af Penséer.

Vid låga gruset fästades vår stängel.
En ringa synskrets blef åt os beskärd;
men i vor blyga kalk der bor en engel,
som innesluter i sig sjelf en verd.

Dess namn er Tanke. Och när lju-
sets strålar
sig sänka ned mot våra blomsterskålar,
dem till sitt hjerta engeln sluter då
och lyfter rena blickar mot det blå.

Kor af Forglemmigej.

Vi enkla barn utaf naturen
ej akta verdens larm;
vårt öga speglar af azuren,
den vaggas i vår barm.

Den sol oss engång värmt vi dyrka,
orubblig är vår trohets styrka
Från hemmet ej vi längta nej!
Det er för kärt för en förgätmigej.

Pintselliljen.

Märker syster Rosa, hvilket barnligt
pjoller,
borgerligt och ömkligt joller
af penséer och förgätmigej —

Majrosen.

Nej, i sanning, syster lilja,
nej, i sanning, nej, nej, nej.
Mina blickar endast ifrigt spana
efter menskoparet under björken der; —
deras sällhets höjd jag blott kan ana,
och förtärs af undran och begär.

Papilio

(kommer flyvende).

Små blommor, hören! Jag kan er be-
rätta,
att tätt invid hvarandra de sig sätta,

Pintselliljen, Majrosen og Kor.

Hur underbart!

Majrosen.

Papilio! ack jag dör af längtan snart!
Papilio säg!

Papilio.

så hör:
nu slutes Rosalie til Astolfs hjerta.

Alle.

Hur underbart!

Papilio.

I hennes öga nu ömt han blickar,
och nu —

Alle.

Säg ut — hvad väntans smärta!
Men hör då Popilio, af längtan jag dör!
Säg mera, Popilio säg mera, — var
snäll!

Papilio.

Kan hända i quäll — —

IV.

Indledning (Middagsvinden begynder at
blæse op.)

Kor af Vaarvinde.

På gyllene vingar Popilio
fortjust kring de älskande svingar
just nu de försvinna —

Majrosen og Pintselliljen.

Och fruktlöst vi brinna!

Kor af Penséer og Forglemmigej.

Dock trohet skal vinna.

Almindeligt Kor.

Den har flyktat morgonstunden,
Blomman bryts af vindens il;
Dagens härold går ur lunden
Intet skyddar mot dess pil.

Snart i bleknad skrud står dalen,
suekar efter aftonen —

Ack! hvi såddes grymma qvalen
der af fridsförstöraren.

Majsang.

(Jonas Lie.)

En Maisol atter luer over Landet varm
 og fuld,
paa fattig Grund den dynger sit liv-
 sensrige Guld;
den kysser mildt dens Mure graa
fordi i deres Læ
den ser saa overdejligt staa
vort fagre Frihedstræ.

Det knopper sig med unge Flag ved
 Fjeldets brede Væg,
og blomstrer over Landet som dets
 dryssende Hæg;
det dufter over By og Land
og strækker Grene frem,
som signe Norges frie Mand
udi hans Odelshjem.

Og for hver Mai som kommer hid til
 Land med Sol og Vaar,
ser Træet nye Slægter mens de Gamle
 forbaar,
med friske Skud om Hus og Vang
det grønnes som ifjor
og unge Reder fuld af Sang
iblandt dets Majløv bor.

Thi bøj, o Folk, dit Knæ for Ham, der
 sender Træet Vaar,
Hans Regn, hans Storm og Solskin
 igjennem Kronen gaar;
Og tak for Lyn og Uveir graa,
ej blot for Sol og Sang,
hans Vejr dig hærded til at gaa
din Sagas stærke Gang.

Maalet.

(C. Nyrop.)

Ved du Veien, ved du Maalet,
kast hver Lænke los!
il da frem igjennem Skraalet,
stærk som Eg og kold som Staalet,
brydende som Fjeldets Fos.

Ved du Maalet, grib da Styret,
 sur til Roret Haand,
 se alene Klippefyret!
 friskt af Skumsprøit gennemsyret
 jubler kraftig da din Aand.

Ved du Maalet, lad da komme
 Stormens Sus i Toug,
 stram kun Seilet, stram hver Line,
 splintres de, lad andre tvine,
 kraftig gyng Livets Ploug.

Sviges Maalet, brydes Staven —
 Ve dig, du blev skabt!
 levende du staar i Graven,
 Skimmel dækker Himmelgaven,
 Sjæl og Liv for dig er tabt.

Norsk Sjømands-Sang.

(B. Bjørnson.)

Den norske Sjømand er
 et gennembarket Folkefærd;
 hvor Fartøj flyde kan
 der er han første Mand.
 Paa Togt og hjemme her
 ved Sund og Skjær og Fiskevær
 han har sin Gud i Sind
 og sætter Livet ind.

Her er et Folk i Krig
 for Livet uafadelig
 med dyre Mandefald
 og Kampe uden Tal.
 Det, som er dagligdags
 det nævnes ikke netop straks,
 og tit er ingen med
 som bringe kan Besked.

Men vesle Fiskerbaad
 har baaret frem saa mangan Daad
 af Mod og herlig Kløgt
 skjønt aldrig den blev trykt.

Og mangel Sjømands Liv
 fik Dødens Krands af Tang og Siv,
 som burde havt i Guld
 sit Navn blandt K jæmpekuld.

Sankt Olafskorsets Ros
 ret høvde for en vestlandsk Lods,
 som redded hundred Mænd
 og hundred om igjen.
 Og mangel liden Gut,
 som red paa Hvelvet hjem tilslut,
 naar Far var sat ombord,
 han burde havt et Ord.

Dog Norges høje Kyst
 er Landets eget Moderbryst
 med Næring og med Graad
 ved Sønners raske Daad.
 I det er Alting gjemt,
 og der er ej den Mindste glemt
 fra Hafursfjordens Dag
 til ham paa sidste Vrag.

Det følte hver, som kom
 fra Rejs igjen, og saa sig om,
 det følte hver, som gik,
 i sidste Afskedsblik.
 De følte, hvor de for,
 at Landets Lykke var ombord:
 vor Ære, og vor Magt
 har hvide Sejl os bragt.

Hurra for dem idag,
 som farer under norske Flag!
 Hurra for Lodsen, som
 dem først imøde kom!
 Hurra for dem, som rør
 sin Fiskerbaad paa Hav og Fjord!
 Hurra for Alles Lyst:
 vor skjæromkranste Kyst!

Vespersang.

Solen synker, Dagen viger.
Duggens Perler dække Mark og Vang;
mod den dunkle Himmel stiger
den fromme Klostersang.

Sjælen løftes, Hjærtet bæver
vemodsfuld i Aftens Fred;
til Madonna Bønnen svæver
i Haab og Kjærlighed.